

Один день

КУПИТИ

В середині липня 1988 року Емма та Декстер провели разом ніч після випускного в університеті, розуміючи, що далі їхні шляхи розійдуться. Та волею випадку ці двоє стають друзями і зустрічаються щороку в один і той самий день — 15 липня. І так протягом двадцяти років.

Емма Морлі — розумна і дотепна, має чіткі переконання і рішуче налаштована змінити світ. Вона не терпить пафосу і пусто-слів'я. Мріє стати письменницею і не втратити себе. Тим часом легковажного і самовпевненого Декстера Мейг'ю поглинув світ шоу-бізнесу та розкоші. І що довше це триває, то більше він відчувається самотнім.

Дружба Емми і Декстера переживає різні етапи: від радості і піднесення — до відчаю і розчарування. Та настає момент, коли доводиться подивитися правді у вічі і визнати дещо важливе.

Частина перша

1988-1992

Трохи за двадцять

«Пам'ятний то був день, бо він спричинив великі зміни у моєму житті. Але таке буває з кожним.

Уявіть собі, що от з вашого життя викреслено один особливо важливий день — і як би тоді по-інакшому

все воно склалося! Ви, що читаете ці рядки,

на хвильку відсуньте набік книжку і

подумайте про той довгий ланцюг

із заліза чи золота, з терня чи квітів,

що не обвив би ваше життя,

якби не було викуто першої його ланки

котрогось одного пам'ятного для вас дня!»

Чарльз Дікенс «Великі сподівання»

Перший розділ

Майбутнє

П'ятниця, 15 липня 1988 року

Вулиця Ренкілор, Единбург

— Гадаю, головне — щоб була помітна хоч якась різниця, — сказала вона.

— Знаєш, насправді щось змінити:

— Ти зараз про «змінити світ»?

— Не весь світ. Лише маленьку його часточку навколо себе.

Якусь мить вони лежали мовчки, притиснувшись тілами одне до одного на односпальному ліжку, а потім разом почали сміятися тихими, досвітніми голосами.

— Не можу повірити, що я це щойно сказала, — застогнала вона. — Звучить трохи банально, правда?

— Трохи банально.

— Я намагаюся надихнути! Прагну підняти твою брудну душу до рівня великої пригоди, яка чекає на тебе попереду, — вона повернулася до нього лицем. — Не те щоб тобі це було потрібно. Підозрюю, ти вже добре розпланував своє майбутнє, тож щиро дякуєш, але ні. Певно, маєш десь блок-схему абощо.

— Заледве.

— То що ти збираєшся робити? Який великий план?

— Ну, мої батьки хочуть забрати мої речі, закинути їх до себе, потім я проведу кілька днів у їхній квартирі в Лондоні, побачуся з друзями. Далі Франція...

— Дуже мило...

— Потім, можливо, Китай, подивлюся, що там і як, опісля, можливо, Індія, помандрую там трохи...

— Мандрувати, — зітхнула вона. — Так передбачувано.

— А що поганого в мандрівках?

— Це ніби уникнення реальності.

— Думаю, реальність переоцінена, — сказав він у надії, що це може прозвучати похмуро й харизматично.

Вона німоргнула носом.

— Гадаю, це нічого так для тих, хто може собі таке дозволити. Але чому б просто не сказати: «Їду у відпустку на два роки»? Це ж одне й те саме.

— Бо мандри розширюють кругозір, — сказав він, обіпершись на лікоть і цілуючи її.

— О, гадаю, що ти й так, мабуть, маєш широкий кругозір, — мовила вона, відвертаючи обличчя, на мить. Вони знову вмостилися на подушці. — У будь-якому разі, я не питала, що ти робитимеш наступного місяця, а мала на увазі майбутнє, коли тобі буде, не знаю... — вона вмовкла, ніби вигадуючи якусь фантастичну ідею на кшталт п'ятого виміру... — Років сорок або що. Що ти хочеш робити в сорок років?

— Сорок? — складалося враження, що це поняття не піддавалося легко і йому теж. — Не знаю. Можна сказати «буду багатим»?

— Це так дріб'язково.

— Гаразд, тоді «знаменитим», — він почав пестити її шию. — Трохи патологічно, так?

— Це не патологічно, це... захопливо.

— «Захопливо»! — тепер він імітував її голос, цей м'який йоркширський акцент, аби здалося, що вона ляпнула дурницю. Вона часто бачила, як багаті хлопці імітують голоси, ніби в акценті є щось незвичайне й химерне, і вже не вперше відчула тремтіння, яке переконувало її в тому, що він їй не подобається. Вона посунулася геть, аж поки не притиснулася спиною до прохолодної стіни.

— Так, захопливо. Ми маємо бути захоплені, хіба ні? Усі ці можливості. Як сказав заступник ректора: «Двері можливостей широко відчинені..».

— «Ваші імена будуть у завтрашніх газетах...»

— Навряд чи.

— То чому ти тоді захоплена?

— Я? Боже, ні, я перелякана.

— Я теж. Божечки... — він раптом повернувся і потягнувся до сигарет, що лежали на підлозі біля ліжка, ніби для того, щоб заспокоїти нерви. - Сорок років. Сорок. Чорт забирай.

Усміхнувшись через його тривогу, вона вирішила поглибити її.

— То що ти робитимеш, коли тобі буде сорок?

Він запалив сигарету в задумі.

— Річ у тому, Ем...

— «Ем»? Хто така «Ем»?

— Люди називають тебе Ем. Я чув.

— Так, друзі називають мене Ем.

— Значить, я можу називати тебе Ем?

— Кажі далі, Дексе.

— Я трохи міркував про оце все «дорослішання» і дійшов висновку, що хочу залишитися таким, як зараз.

Декстер Мейг'ю. Вона вдивлялася в нього крізь свій чубчик, а він притулився до дешевого вінілового узголів'я з гудзиками, і навіть без окулярів їй було ясно, чому він міг хотіти лишитися саме таким. Очі заплющені, сигарета мляво прилипла до нижньої губи, світланкове світло зігриває половину його обличчя крізь червоний фільтр штори, і в нього такий вигляд, ніби він вічно позує для світлини. Емма Морлі вважала, що «вродливий» — це дурнувате слово з дев'ятнадцятого століття, але насправді його не можна було описати іншим словом, окрім хіба що «красивий». У нього було одне з тих облич, де ти ніби бачиш кістки під шкірою і знаєш, що навіть голий череп був би привабливим. Тонкий ніс, трохи лискучий від жиру, темна шкіра під очима, що майже нагадувала синці, — почесна відзнака після куріння і довгих ночей, проведених за свідомим програванням у покер на роздягання дівчатам зі школи Бедейлз. У ньому було щось котяче: тонкі брови, сором'язливо набурмосений рот, надто темні й повні губи, зараз сухі й потріскані, почервонілі від болгарського червоного вина. На щастя, бодай його волосся було жахливим — коротке ззаду і з боків, але з потворним маленьким чубчиком спереду. Яким би гелем він не користувався, але зараз від нього й сліду не лишилося,

і тепер чубчик здавався кучерявим і пухнастим, нагадував дурнуватий маленький капелюшок.

Досі з заплющеними очима, він видихав дим носом. І явно знав, що на нього дивляться, бо заклав одну руку під пахву, виставивши грудну клітку й біцепси. Звідки взялися ці м'язи? Ясно, що не від занять спортом, якщо не враховувати купання голяка та гри в більярд. Напевно, це було просто міцне здоров'я, яке передавалося в родині у спадок разом з акціями, паями та гарними меблями. Красивий чи навіть вродливий у своїх картатих боксерах, спущених на стегна, і чомусь тут, на її односпальному ліжку в крихітній орендованій кімнаті після чотирьох років навчання в коледжі. «Вродливий»! Та за кого ти себе маєш, Джейн Ейр? Подорослішай. Будь розсудливою. Не захоплюйся.

Вона вирвала сигарету в нього з рота.

— Я можу уявити тебе в сорок років, — сказала з ноткою зловтіхи в голосі. — Просто зараз ця картина перед очима.

Він усміхнувся, не розплющуючи очей.

— Тоді розповідай.

— Гаразд... — вона шарпнулася на ліжку, тягнучи ковдру під пахви. — Ти в спортивній машині з опущеним дахом у Кенсінгтоні або Челсі, чи в одному з таких місць, і що дивовижно в цій автівці — вона безшумна, бо всі машини будуть безшумними у, я не знаю, якому — 2006-му?

Він потер очі, рахуючи.

— У 2004-му.

— І ця машина висить у повітрі, сантиметрів на п'ятнадцять над землею, на Кінгс-роуд, а під твоїм шкіряним кермом, ніби подушечка, це маленьке пузце, ти в рукавичках без застібок, волосся ріденьке, підборіддя катма. Ти великий чоловік у маленькій машині, засмаглий, як індичка зі шкоринкою...

— Може, час змінити тему?

— А поруч із тобою сидить жінка в протисонцевих окулярах, твоя третя, ні, четверта дружина, дуже вродлива, модель, ні, колишня модель, їй двадцять три роки, ти познайомився з нею, коли вона сиділа на капоті машини в автосалоні у Ніцці чи ще десь, і вона приголомшлива і збіса крута...

— Що ж, це непогано. А діти?

— Ніяких дітей, лише три розлучення, і зараз саме липнева п'ятниця, ти їдеш до якогось замиського будинку, а в крихітному багажнику твоєї машини на повітряній подушці лежать тенісні ракетки й крокетні молотки, і кошик, повний вишуканих вин і південноафриканського винограду, і бідні маленькі перепілки, і спаржа, і вітер у твоїх записинах, і ти дуже, дуже задоволений собою, а дружина номер три, чотири, начхати, усміхається тобі десь двома сотнями блискучих білих зубів, а ти всміхаєшся у відповідь і намагаєшся не думати про те, що вам нічого, абсолютно нічого сказати одне одному.

Вона різко урвала себе. Ти верзеш нісенітниці, сказала собі. Спробуй не здаватися божевільною.

— Звісно, якщо тебе це втішить, ми всі загинемо під час ядерної війни задовго до цього! — додала весело, але він досі похмуро дивився на неї.

— Певно, мені краще піти. Якщо я такий дріб'язковий і зіпсутий...

— Ні, не йди, — сказала вона трохи покvapно. — Зараз четверта ранку. Він перевернувся на ліжку так, щоб його обличчя опинилося за кілька сантиметрів від її.

— Не знаю, звідки в тебе таке уявлення про мене, ти ж мене ледь знаєш.

— Я знаю такий тип.

— Тип?

— Я бачила, як ви тусуетесь перед кафедрою сучасних мов, під'юджуєте один одного, домовляєтеся про прохані вечері у смокінгах...

— У мене навіть немає смокінга. І я точно не під'юджую...

— Плаваєте на яхтах Середземним морем під час довгих канікул, ра-ра-ра...

— І якщо я такий жахливий... — його рука вже була на її стегні.

— А ти саме такий.

—...то чому ти спиш зі мною? — продовжуючи торкатися теплої м'якої плоти її стегна, запитав він.

— Узагалі-то, не думаю, що я спала з тобою, так?

— Ну, це як глянути, — він нахилився і поцілував її. — Яке твоє визначення? — його рука торкалася її копчика, а нога ковзала між її ніг.

— До речі, — пробурмотіла вона, притиснувшись губами до його губ.

— Що? — він відчув, як її нога обвилася навколо його, притягуючи ближче.

— Тобі треба почистити зуби.

— Мені начхати, якщо тобі начхати.

— Це справді жахливо, — засміялася вона. — Від тебе тхне вином і цигарками.

— Ну, тоді все гаразд. Від тебе теж.

Її голова смикнулася назад, розриваючи поцілунок.

— Справді?

— Мені начхати. Я люблю вино й цигарки.

— Я зараз, — вона відкинула ковдру й перелізла через нього.

— Куди ти? — він поклав руку на її голу спину.

— Просто в нужник, — сказала вона, беручи зі стоса книжок біля ліжка свої окуляри: великі, чорні, в стандартній оправі.

— «Нужник», «нужник»... Вибачте, не розумію...

Вона стояла, схрестивши руки на грудях, намагаючись триматися до нього спиною.

— Не йди нікуди, — сказала вона, виходячи з кімнати, вчепившись двома пальцями за гумку трусів, щоб натягнути матерію у верхній частині стегон.
— І не пустуй із собою, поки мене не буде.

Він видихнув через ніс і засовався на ліжку, роздивляючись обшарпану орендовану кімнату, знаючи з абсолютною точністю, що десь серед мистецьких листівок і ксерокопій афіш до гнівних п'єс знайдеться світлина Нельсона Мандели, ніби це якийсь омріяний ідеальний хлопець. Протягом останніх чотирьох років він бачив безліч таких кімнат, розкиданих по всьому місту, наче місця злочинів, кімнат, у яких до альбому Ніни Сімон було не більше двох метрів, і хоча він рідко бував ув одній і тій самій кімнаті двічі, усе це було надто знайомим. Перегорілі нічники та занедбані вазони, запах прального порошку на дешевих, погано випрасуваних простирадлах. Вона поділяла цю мистецьку пристрасть дівчат до фотомонтажу: освітлені спалахом знімки друзів із коледжу й родичів перемішалися із Шагалом, Вермеєром і Кандинським, Че Геварою, Вуді Алленом і Семюелем

Беккетом. Тут не було нічого нейтрального, усе демонструвало переконання або кут зору. Кімната була маніфестом, і зітхнувши, Декстер упізнав у ній одну з тих дівчат, які використовували слово «буржуа» як лайку. Він розумів, чому слово «фашист» мало негативні конотації, але любив слово «буржуа» й усе, що за ним стояло. Безпеку, подорожі, смачну їжу, гарні манери, амбіції — за що він мав вибачатися?

Рекомендована література

Залізне полум'я

Королівство
Проклятих. Книга 2

Королівство
Страхітливих. Книга 3

Онісова буря. Емпіреї.
Книга 3

Гості на літо

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ